

Sygn. akt VI P 305/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. A.

przeciwko M. (...) w W.

o wydanie świadectwa pracy, odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy

1. umarza powództwo w części o wydanie świadectwa pracy,
2. oddała powództwo o odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy,
3. zasądza od G. A. na rzecz M. (...) w W. kwotę 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. VI P 305/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lipca 2017 roku (data nadania przesyłki w Urzędzie Pocztowym 26 lipca 2017 roku) powódka G. A. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. (...) z siedzibą w W. kwoty 7500 zł netto tytułem odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy wraz ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2017 roku oraz o zobowiązanie pozwanego do wydania świadectwa pracę stwierdzającego, iż umowa łączyła strony w okresie 1 czerwca 2015 roku do 31 maja 2017 roku, zaś stosunek pracy wygasł. W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany z dniem 1 czerwca 2017 roku nie przedłużył jej umowy o pracę, wobec czego ona wygasła. Miała możliwość podjęcia nowej pracy w (...) sp. z o.o. SK, za 5.000,00 zł netto miesięcznie plus premia uznaniowa od 1 czerwca 2017 roku, lecz z powodu niewydania świadectwa pracy stało się to niemożliwe. Ponadto, chcąc zarejestrować się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, z braku świadectwa pracy było to niemożliwe.

(pozew k.1-3)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 sierpnia 2017 roku (data nadania przesyłki w Urzędzie Pocztowym 17 sierpnia 2017 roku), strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że w dniu 5 czerwca 2017 roku wysłała powódce świadectwo pracy przesyłką pocztową, gdyż w momencie ustania zatrudnienia, tj. 31 maja 2017 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim i nie było możliwości wręczenia jej świadectwa

pracy osobiście. Ponadto pozwana kwestionuje prawdziwość oświadczenia zawartego w piśmie z 31 maja 2017 roku o chęci zatrudnienia powódki przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. od dnia 1 czerwca 2017 roku.

(odpowiedź na pozew k. 16-19)

Pismem z dnia 17 października 2017 roku (data wpływu na Biuro Podawcze Sądu 6 listopada 2017 roku) powódka ograniczyła pozew tylko do odszkodowania, wnosząc o zwolnienie pozwanej od wydania świadectwa pracy stwierdzającego, iż umowa łącząca ją z pozwaną wygasła i stosunek pracy wygasł, gdyż w dniu 12 września 2017 roku przesłany został jej duplikat świadectwa pracy przez pozwaną.

(pismo powódki k.96)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2015 roku w W. powódka G. A. zawarła z pozwaną M. (...) z siedzibą w W. umowę o pracę na czas określony od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia 31 maja 2017 roku. Wynagrodzenie za pracę pracownika składało się ze stawki godzinowej 12,00 zł brutto za godzinę, nagród z tytułu długoletniego zatrudnienia w spółce przyznawanych na zasadach i w formie określonej przez § 11 Regulaminu Wynagradzania. Pozwana zatrudniła powódkę na pełen etat.

(umowa o pracę k.4-5)

W dniu 31 maja 2017 roku pozwana wystawiła powódce świadectwo pracy, w którym wskazała, iż powódka była zatrudniona w okresie od 1 czerwca 2015 roku do 31 maja 2017 roku w wymiarze pełnego etatu jako pracownik restauracji opłacany stawką godzinową. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania z upływem czasu, na który został zawarty (art. 30 § 1 pkt 4 KP). W dniu wystawienia świadectwa pracy powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Na odwrocie świadectwa pracy figuruje pieczęć „WYSŁANE DNIA 2017-06-05”.

(odpowiedź na pozew k. 17v; akta osobowe powódki k. C3, (...) oraz C6)

Zgodnie z zarządzeniem nr (...) zarządu spółki M. (...) z dnia 18 grudnia 2004 roku w sprawie organizacji obiegu dokumentów personalnych i upoważnień do dokonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w załączniku nr 1 do zarządzenia w punkcie 6 pozwana wskazała, iż w kwestii wysłania świadectwa pracy do pracownika będzie ono przesłane bezpośrednio na adres pracownika znajdujący się programie płacowo-kadrowym przez biuro M. (...)kopia świadectwa wraz z potwierdzeniem nadania będzie przesyłana do restauracji celem złożenia do akt osobowych pracownika. Zgodnie z aneksem (...) do zarządzenia nr (...) zarządu spółki M. (...) z dnia 8 grudnia 2004 roku, osobami upoważnionymi do dokonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy są pracownicy M. zajmujące stanowiska dyrektora/kierownika działu personalnego oraz pełnomocnik ds. personalnych.

(załącznik nr 1 do zarządzenia nr (...) zarządu spółki M. (...) z dnia 18 grudnia 2004 roku k.46; aneks nr (...) k. 48)

Średnie miesięczne wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy liczone jak do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy powódki wynosiło 2.146,85 zł brutto.

(zaświadczenie z k. 66)

Dnia 31 maja 2017 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. wystawiła pismo następującej treści: „Po przeanalizowaniu Pani CV oferuję Pani zatrudnienie na trzymiesięczny okres próbny z dniem jutrzejszym tj. 01.06.2017 r. na stanowisku asystenta do spraw kadrowo-płacowych oraz rozliczeń materiałowych. Wynagrodzenie ustalę na kwotę 5.000 zł (słownie pięć tysięcy złotych netto) miesięcznie netto plus premię uznaniową. Proszę o stawienie się w dniu jutrzejszym w siedzibie firmy wraz ze wszystkimi niezbędnymi dokumentami osobowymi celem podpisania umowy o pracę i rozpoczęcia zatrudnienia.” Pismo podpisał prezes zarządu J. D. (1).

(pismo (...) sp. z o.o. k. 7)

W kwestii ww. pisma J. D. (1) został poproszony o jego sporządzenie przez inspektora nadzoru A. S., który treść pisma mu podyktował. Pismo zostało wysłane bezpośrednio do powódki, jednakże od momentu sporządzenia przedmiotowego pisma z 31 maja 2017 roku J. D. (2) nie miał ani potrzeby, ani woli zatrudnić powódki. Dlatego treść pisma została tak skonstruowana, aby powódka nie mogła się stawić w pracy we wskazanym terminie, tj. w dniu następnym. Pismo wystawił tylko i wyłącznie na prośbę, ani nie posiadając CV G. A., ani nie znając powódki.

(zeznania świadka J. D. (1) – protokół rozprawy z dnia 19 lutego 2018 roku od 00:02:23 do 00:10:34)

W dniu 5 czerwca 2017 roku na prawidłowy adres korespondencyjny powódki (ul. (...) (...)-(...) W.), zostało nadane przesyłką poleconą o numerze (...) za pośrednictwem operatora Poczty Polskiej świadectwo pracy wystawione przez pozwaną w dniu 31 maja 2017 roku.

(akta osobowe powódki k. C3 i C3v; zeznania świadka A. T. – protokół rozprawy z dnia 13 listopada 2017 roku od 00:16:10 do 00:25:37)

Pismem z dnia 6 czerwca 2017 roku powódka w związku z zakończeniem umowy o pracę w dniu 31 maja 2017 roku poprosiła o wysłanie jej świadectwa pracy, książeczki zdrowia oraz badań okresowych, gdyż do dnia 6 czerwca 2017 roku ich nie otrzymała. Pismo zostało sporządzone odrębnie przez powódkę.

(pismo powódki k. 34)

Pismem z dnia 9 czerwca 2017 roku pozwana poinformowała w odpowiedzi na pismo powódki z 6 czerwca 2017 roku, iż nie posiada jej książeczki zdrowia, badania okresowe pozostają w aktach osobowych pozwanej, natomiast świadectwo pracy zostało do powódki wysłane 5 czerwca 2017 roku na jej adres korespondencyjny wskazany przez powódkę.

(pismo pozwanej k. 36; potwierdzenie nadania k. 37)

Decyzją z dnia 9 czerwca 2017 roku Prezydent (...) W. orzekł o odmowie uznania powódki za osobę bezrobotną z dniem 9 czerwca 2017 roku, z uwagi na fakt, że powódka nie spełniła warunków w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucji rynku pracy.

(decyzja Prezydenta (...) W. k. 8)

W oświadczeniu z 8 sierpnia 2017 roku A. T. wskazała, że: powódka nie kontaktowała się ze mną osobiście w sprawie jej świadectwa pracy. Jedynie wskazała, iż powódka kontaktowała się z A. W., celem ustalenia terminu odbioru książeczki zdrowia oraz badań lekarskich. Powódka więcej nie pojawiła się w restauracji, jedynie później otrzymała od I. P. pismo nadane przez powódkę z 6 czerwca 2017 roku na co odpowiedziała pismem 9 czerwca 2017 roku o treści wyżej wskazanej.

(oświadczenie A. T. k. 41, zeznania świadka A. T. – protokół rozprawy z dnia 13 listopada 2017 roku od 00:16:10 do 00:25:37)

Odpis świadectwa pracy z dnia 31 maja 2017 roku został wysłany do powódki w dniu 12 września 2017 roku na adres ul. (...) (...)-(...) W..

(pismo pozwanej k. 79, odpis świadectwa pracy k. 80; potwierdzenie nadania k.81)

W dniu 13 września 2017 roku zgłoszona została reklamacja ww. przesyłki nr (...), gdzie wskazano, że przesyłka została dostarczona do adresata, ale adresat twierdzi, że jej nie otrzymał. Pozwana poprosiła o informację przez kogo i kiedy przesyłka została odebrana. Reklamacja została przyjęta do realizacji i zarejestrowana pod nr (...).

(email od E. B. do pracownika pozwanej A. A. k. 89-89v)

Zgodnie z pismem Poczty Polskiej z dnia 12 października 2017 roku w sprawie reklamacji nr (...) dotyczącej zaginięcia powyższej przesyłki w wyniku postępowania wyjaśniającego ustalono, iż przesyłkę tę w dniu 8 czerwca 2017 roku doręczono do oddawczej skrzynki na korespondencję bez pisemnego wniosku adresata (G. A.) jaki jest wymagany z art. 37.4 ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe.

(pismo Poczty Polskiej k. 94)

W dniu 31 sierpnia 2017 roku powódka zawarła z Hotelem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę zlecenie, w której zobowiązała się do sprzątnięcia zaplecza kuchni w okresie od 31 sierpnia 2017 roku do 17 września 2017 roku, a zleceniobiorca za wykonanie tej pracy za każdą godzinę wykonanej pracy zapłacił jej 15,00 zł brutto. Liczba przepracowanych godzin to 57,5. Zgodnie z zaświadczeniem Urzędu Pracy (...) W. wystawionym w dniu 22 stycznia 2018 roku wskazano, iż powódka była zarejestrowana jako bezrobotna w tym Urzędzie Pracy jako bezrobotna w okresie 15 września 2017 roku do 9 października 2017 roku i również za ten okres odbierała zasiłek w wysokości 100%. Ponadto w dniu 9 października 2017 roku powódka zawarła umowę o pracę z (...) S.A. z siedzibą w K. na czas określony od dnia 10 października 2017 roku do 31 grudnia 2018 roku na stanowisku sprzedawca kasjer, w wymiarze czasu pracy – pełen etat z wynagrodzeniem zasadniczym 2400 zł brutto oraz premią uznaniową.

(umowa zlecenie i załącznik do umowy zlecenie k. 112-114; zaświadczenie Urzędu Pracy (...) W. k. 122; umowa o pracę k. 115-116)

Sąd powyższe ustalenia dotyczące stanu faktycznego poczynił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, akt osobowych powódki oraz zeznań świadków A. T. oraz J. D. (1). Zeznaniom powódki G. A. Sąd nie dał wiary, gdyż nie korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i pozostawały z nim w sprzeczności. Powódka twierdziła w pozwie i zeznaniach, że nieotrzymanie świadectwa pracy nie pozwoliło jej otrzymać pracy zgodnie z rzekomą ofertą i pismem z firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w C..

Z kolei zeznania świadków A. T. oraz J. D. (1) są spójne, logiczne i to Sąd dał im wiarę w całości. Z uwagi na treść zeznań tego ostatniego świadka, Sąd uznał, że oferta pracy z dnia 31 marca 2017 roku z karty 7 akt sprawy została złożona jedynie dla pozorów. J. D. (1) został poproszony o jej sporządzenie, jednakże nie miał on ani potrzeby, ani woli zatrudnić powódki. Dlatego treść pisma została tak skonstruowana, aby powódka nie mogła się stawić w pracy we wskazanym terminie, tj. w dniu następnym.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd umorzył postępowanie w części o wydanie świadectwa pracy, gdyż strona powodowa nie popierała już tego roszczenia, na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. w zw. z art. 469 k.p.c.

Biorąc pod uwagę cofnięcie roszczenia powódki o wydanie świadectwa pracy Sąd rozpoznający sprawę pochylił się nad kwestią odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez niewydanie świadectwa pracy w terminie.

Materialno-prawną podstawą dla odszkodowawczego roszczenia powódki jest regulacja zawarta w art. 99 § 1 Kodeksu pracy (dalej jako: KP), zgodnie z którą pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Należy wobec tego stwierdzić, iż przesłankami zasądzenia odszkodowania na rzecz pracownika na podstawie tej regulacji jest niewydanie w terminie (lub wydanie niewłaściwego) świadectwa pracy oraz wyrządzenie pracownikowi szkody poprzez takie działanie (czy też brak działania) pracodawcy.

Odnosząc się do pierwszej z przesłanek to jest niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy Sąd pragnie wskazać, iż tryb wydawania świadectw pracy regulowany jest w art. 97 KP, który stanowi w § 1, że związku

z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Tryb wydawania świadectwa pracy na podstawie § 4 powyższej regulacji normuje rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie świadectwa pracy (Dz.U.2016.2292 ze zm.). W § 4 powyższego rozporządzenia ustawodawca wskazał, iż w przypadku określonym w art. 97 § 1 Kodeksu pracy, pracodawca wydaje świadectwo pracy niezwłocznie - w dniu, w którym następuje rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy. Jeżeli z przyczyn obiektywnych wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej w tym terminie nie jest możliwe, pracodawca w ciągu 7 dni od dnia upływu tego terminu przesyła świadectwo pracy pracownikowi lub tej osobie za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 1113, 1250, 1823 i 1948), albo doręcza je w inny sposób.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że jest bezspornym, że powódka w dniu 31 maja 2017 roku (dniu wystawienia świadectwa pracy) przebywała na zwolnieniu lekarskim. Przy braku możliwości osobistego wręczenia powódce tego dokumentu, w dniu 5 czerwca 2017 roku na prawidłowy adres korespondencyjny powódki (ul. (...) (...)-(...) W.), zostało nadane przesyłką poleconą o numerze (...) za pośrednictwem operatora Poczty Polskiej świadectwo pracy wystawione przez pozwaną w dniu 31 maja 2017 roku.

Wobec powyższego 7 dniowy termin oraz pośrednictwo ww. operatora pocztowego bezspornie zostały przez pozwaną zachowane. Pismo zostało złożone w skrzynce oddawczej na korespondencję powódki 8 czerwca 2017 roku. Mimo niedochowania przez operatora Poczty Polską trybu doręczeń, pozwana dopełniła swojego obowiązku w sposób prawidłowy. Z kolei operator pocztowy wprost przyznał w reklamacji, iż przesyłkę doręczono, choć bez pisemnego wniosku adresata. Sąd ponadto pragnie zwrócić uwagę, iż w powyżej zacytowanej regulacji § 4 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie świadectwa pracy (Dz.U.2016.2292 ze zm.) użyte jest słowo przesyła, nie doręcza. Z wykładni literalnej tego przepisu wynika, iż użyty w ten sposób zwrot należy traktować jako oddanie przesyłki lub nadanie przesyłki za pośrednictwem operatora pocztowego. Przesłanie w tym przypadku nie może i nie jest zdaniem Sądu równoznaczne z doręczeniem. Abstrahując jednak od tego, nie można zaprzeczyć – z uwagi na oświadczenie operatora pocztowego, iż na kanwie tej sprawy przesyłka ze świadectwem pracy została powódce doręczona w ten sposób, aby mogła się z nim zapoznać, gdyż 8 czerwca 2017 roku została pozostawiona w oddawczej skrzynce odbiorczej.

W ocenie Sądu również korespondencja stron z dnia 6 czerwca 2017 roku i 9 czerwca 2017 roku nie pozostawia wątpliwości, że powódka otrzymała informację o spełnieniu przez pracodawcę ustawowego obowiązku, zaś w przypadku rzeczywistego braku przedmiotowego dokumentu, miała możliwość zwrócenia się z wnioskiem o wystawienie duplikatu świadectwa pracy.

Drugą przesłanką wystąpienia odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy jest szkoda powstała poprzez niewydanie świadectwa pracy w terminie. W ocenie Sądu Najwyższego w świetle art. 99 § 2 k.p. odszkodowanie z powodu niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy przysługuje pracownikowi tylko wówczas, gdy nie mógł uzyskać z tego powodu nowej pracy pomimo podejmowanych w tym kierunku starań, co sam powinien udowodnić (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1978 roku o sygn. I PKN 107/78, OSNC 1979/4/83). Z takim poglądem Sąd rozpoznający sprawę w pełni się zgadza, iż ciężar udowodnienia tego faktu spoczywał na powódce. Powódka twierdziła, że przez niewydanie świadectwa pracy przez pracodawcę w terminie nie mogła podjąć pracy w (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.. W ocenie Sądu rzekoma możliwość podjęcia przez powódkę pracy w tej spółce jest nieprawdziwa. Znajduje to potwierdzenie w zeznaniach prezesa zarządu tej spółki, iż jego intencją przy wystawianiu pisma skierowanego do powódki, nie była chęć jej zatrudnienia lecz wystawienie go na „prośbę, której się nie odmawia” - bez woli zatrudnienia powódki. Od powódki nie otrzymał żadnych dokumentów aplikacyjnych, czy CV. Wobec powyższego szkoda nie została wykazana.

Strona pozwana dopełniła obowiązku przesłania świadectwa pracy na podstawie § 4 powyższej regulacji rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie świadectwa pracy

(Dz.U.2016.2292 ze zm.). Wobec powyższego odmowa przyznania statusu osoby bezrobotnej i zasiłku powódce nie została spowodowana nieprzesłaniem przez pozwaną świadectwa pracy. W zakresie dochowania terminu, pozwana dołożyła należytej w danych stosunkach staranności, przekazując operatorowi pocztowemu przesyłkę ze świadectwem pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, iż powódka nie wykazała jakiegokolwiek szkody, jaka miałyby dla niej wynikać wskutek działania pozwanego polegającego na niewydaniu jej w terminie świadectwa pracy, a co za tym idzie, nie zostały spełnione wszystkie przesłanki, od jakich ustawodawca uzależnił zasądzenie odszkodowania na rzecz pracownika na podstawie art. 99 § 1 KP. W związku z przedstawioną argumentacją oraz ustaleniami Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy.

O kosztach procesu orzeczono na mocy przepisów art. 98 k.p.c. i nast. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2016.1667). Zgodnie z § 2 pkt 4 w zw. z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądzone od G. A. na rzecz M. (...) w W. kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.